

náleží nepochybně mezi zájmy, jež jsou ustanovením § 343 tr. z. chráněny a jichž porušení odůvodňuje nárok na náhradu škody podle uvedeného ustanovení § 1311 obč. zák. (srv. rozh. č. 7606 Sb. n. s.). Podle téhož ustanovení zákonného však neodpovídá škůdce za každou nahodilou škodu, nýbrž jen za takovou nahodilou škodu, která by se jinak nebyla stala. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska není věcí poškozeného, aby dokazoval, že tu jest příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním škůdcovým a škodou poškozeného, nýbrž jest věcí škůdcovou, aby dokázal, že tu není takové příčinné souvislosti, t. j. že by škoda nastala i bez jeho protiprávního jednání (srv. rozh. č. 4441 Sb. n. s.). V souzené věci plyne sice ze zjištění nižších soudů, zvláště ze zjištění z posudku chirurga znalce Dr. V., že nelze zjistiti (přirozené, skutkové) příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalovaného a škodou žalobkyně, ale plyne z něho také, že ji nelze vyloučiti. Ježto žalovaný nedokázal, že by škoda žalobkyně i jinak byla nastala, jest tu proto právní příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaného, totiž převzetím žalobkyně do léčení, a škodou žalobkyně, tedy i vina žalovaného podle § 1311 obč. zák. (srv. rozh. č. 5621 Sb. n. s.). Žalobkyně jest však spoluvinna na své škodě, neboť ze žaloby samé jest patrné, že sama vyhledala žalovaného a dala se od něho léčiti, ač věděla, že není lékařem. Dále bylo zjištěno, že před tím, 8. října 1932, byla u lékaře, který učinil diagnosu na flegmonu a že již tehdy trval zánět na palci 4—5 dní. Nesporně jest, že k žalovanému šla žalobkyně po prvé až 12. října 1932, a bylo zjištěno, že žalovaný ji posílal k lékaři, ale marně, a že teprve 16. října 1932 se dala žalobkyně v nemocnici operovati. Protože poměr viny žalovaného a viny žalobkyně nelze určit, hradí oba škodu podle poslední věty § 1304 obč. zák. rovným dílem. Posuzující věc nesprávně po stránce právní, nezabývaly se nižší soudy výši škody. Odvolací řízení trpí proto neúplností, která, třebaže nezpůsobila zmatečnosti, byla způsobilá zabrániti úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Bylo proto zrušiti napadený rozsudek, a protože jest patrně třeba jednání v první stolici, aby věc se stala zralá k rozhodnutí, i rozsudek první stolice podle § 510 c. ř. s. a vrátiti věc soudu první stolice, aby dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 16000.

Nemá-li nikdo z manželů — československých státních příslušníků — v tuzemsku obecného soudu, není žádost za přeměnu rozvodu manželství v rozluku podle § 15 rozl. zák. vůbec přípustná v tuzemsku a nelze ani určití místně příslušný soud podle § 28 j. n. Na tom nebylo nic změněno ani ustanovením čl. II č. 2 zák. č. 130/1930 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, Nd II 31/37.)

Srv. rozh. 1449, 1534 a 2746 Sb. n. s.

Nejvyšší soud nevyhověl žádosti Terezie Z., služebné v M., aby byl podle § 28 j. n. určen tuzemský soud jako soud místně příslušný pro její zamýšlenou žádost za přeměnu rozvodu manželství s Josefem Z., dělníkem v P. v rozluku.

D ů v o d y:

Ustanoviti místně příslušný soud pro určitou občanskou právní věc podle § 28 j. n. lze jen tehdy, jestliže tato občanská právní věc spadá pod pravomoc zdejších soudů. Avšak v tomto případě chybí právě uvedená základní podmínka. Podle obsahu žádosti jsou sice oba manželé československými státními občany a jejich manželství bylo rozvedeno usnesením krajského soudu ve Znojmě ze dne 17. června 1922, č. j. Cg I 59/22-6, ale žádný z nich nemá v tuzemsku svého obecného soudu, neboť oba mají bydliště v cizině (v Rakousku). Jestliže žádný z manželů nemá obecného soudu v tuzemsku, není žádost za přeměnu rozvodu manželství v rozluku podle § 15 zákona č. 320/1919 Sb. z. a n. v tuzemsku vůbec přípustná, což bylo podrobně vyloženo a odůvodněno již v rozhodnutích č. 1449, 1534 a 2746 Sb. n. s. Na tom nebylo nic změněno ani ustanovením čl. II, č. 2 zákona č. 130/1930 Sb. z. a n., kterým byl nově upraven jen první odstavce § 100 j. n., jenž se týká žalob.

Čís. 16001.

Jde o podstatné vady díla činicí stavbu (dům objednaný za sklepním bytem) neupotřebitelnou, zasahuje-li částečně do sousedního pozemku a není-li opatřena horizontální izolací, takže sklepní byt není pro vlhkost obyvatelným. Nerozhoduje, lze-li dotčené vady napravit.

Povinnost vrátiti stavebníkům odměnu zaplacenou za provedení stavby v případě zrušení smlouvy postihuje i toho, jenž stavitele financoval a jemuž byl nárok na vyplacení odměny proti stavebníkům postoupen a odměna mu byla také vyplacena.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1937, Rv I 2353/36.)

Žalobkyně se domáhá žalobou zrušení smlouvy, sjednané s manželkou Marií a Ferdinandem H-ovými o převzetí práva stavby na pozemku č. kat. 850/68 a o stavbě domu, po případě, že nedošlo k dojednání řečené smlouvy, a dále vrácení 120.000 Kč s přísl., jednak na jmenovaných manželech H-ových, jednak na Dr. Sch. K odůvodnění žalobního nároku přednesla: Dne 8. června 1931 byla v kanceláři žalovaného advokáta Dr. Sch. sjednána smlouva, podle níž Marie H. odstoupila žalobkyni právo stavby na pozemku č. kat. 850/68 a udělila svolení, že příslušná smlouva o právu stavby může býti ujednána přímo mezi žalobkyní a městskou obcí Ú. Přes tuto smlouvu ujednala však Marie H.